

► 24 Mayo, 2016

LA GALERIA

JOAN ABELLÓ JUANPERE

jabello@eina.cat

Al Spazio Cerere de la Fondazione Pastificio Cerere, a la cèntrica Via degli Ausoni de Roma s'han pogut veure les darreres produccions artístiques (pintura i escultura) de Robert Llimós, una exposició personal itinerant, comissionada per Marcello Smarrelli, que ben aviat aterrarà al nostre país.

Fortuna del Pop Art català

Una passejada per Roma dóna per a moltes coses. La primera sorpresa és trobar-se un artista català exhibint la darrera obra en una cèntrica i espaiosa galeria d'aquesta ciutat: Robert Llimós el passat mes d'abril. Malgrat la pedanteria de l'inici, títol inclòs, que fa més per a tesi doctoral, l'únic a demostrar és la continuïtat creativa d'uns artistes que en el seu dia formaren el cànon de la modernitat del moment, presents tots ells en una mostra de referència el 1993: "7 del 67 ahir-avui" a Sant Andreu Teatre a Barcelona.

Parlem només de tres d'ells, perquè ara exposen. Llimós, va formar part d'aquesta aventura lúdica i artística que s'emmirallava en l'estètica entremaliada d'Andy Warhol i seguidors. Als inicis de la dècada de 1960 al nostre país no hi havia massa coses a celebrar, per no dir res, però ells eren joves universitaris amb ganes de gresca, de la Facultat de Belles Arts de Sant Jordi. Llimós la va freqüentar,

però com a tants del grup l'important era la pintura i no els estudis. La figuració és la base del Pop Art i tots excel·liren en la representació d'una realitat però més que difuminada. Llimós ha tingut una important difusió internacional, sempre lligat al mercat de l'art professional. I no només la seva pintura, també l'escultura urbana gràcies al precedent olimpisme (*Marc*, 1997, Barcelona), i una prova aquàtica lligada a una dolorosa absència familiar (*Miraestels* al Port de Barcelona, 2006). D'un colorisme impactant i de vegades relacionat amb el puntillisme de Seurat, Llimós ha passat a pintar el testimoniatge d'una conversió. No parlem de religió, potser també, sinó de creences còsmiques que es veuen transferides a les teles i darrerament també en escultures. Uns bustos que per la perfecció i el sentit els podríem comparar a les proves antropològiques de Modest Gené i Eudald Serra, fets en la segona meitat del passat segle, si compar-

tísim les mateixes creences que l'artista. La de la vida alienígena. Aquests éssers han estat desterrats de Catalunya però s'han mostrat sense problemes a Roma. De tota manera, la mostra recalarà al país el proper mes de juny.

Bartolozzi, en el cinquè aniversari de la seva mort, se'ns ha fet de nou present de la mà de la crítica d'art Raquel Medina.

Una operació molt estudiada i ben coordinada entre dues institucions i una fundació privada. Medina, que coneixia molt bé l'artista, ha tingut a disposició la seva col·lecció privada, dirigida i coordinada per la seva vídua, Núria Aymamí. A l'avantatge de disposar del millor material possible de l'artista, tot són obres triades pel mag del color i l'erotisme –com afirma Medina– desaparegut, ella ha pogut coordinar amb la família una exhibició en les ciutats biogràficament i artísticament més importants: Pamplona (on va néixer el 1943), Barcelona (on iniciarà i abandonarà els estudis de belles arts), i Tarragona (on a prop tindrà el taller des dels anys 60). En el Museu de Navarra és on es va iniciar l'itinerari l'any passat, al Museu d'Art Modern de Tarragona va aterrar al febrer i es va incorporar fa just 4 dies a l'Espai Vol Art de la Fundació Vilacasa (*Laudem vitae*, 1943-2009, 5V/26VI). Una exposició minvant pels diversos espais disponibles, però que ens mostra el millor Bartolozzi, segons la crítica canònica. Els anys 60 i 70, recolzats en el Pop Art, que li va permetre traspasar els escanyolits marges de la tela mateix i escolzar-se fins i tot en les accions. Personalment m'entusiasmen també les últimes realitzacions on ja es pressent un món màgic i el més enllà, adquirint formulacions en préstec, fins i tot, de la Dau al Set.

I no com a darrer citat és el que menys interès desperta: Serra de Rivera ha aconseguit obtenir el primat del retrat en la seva llarga i inacabada carrera artística. Potser el misteri rau en el fet que cospa el caràcter i l'ànima de la víctima. I després de dedicar molt temps a l'ensenyament a Eina ara només viu per la pintura. En la seva darrera mostra a Artur Ramon (14IV/21V) ens ho demostra.